

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Bogusław Cudowski

SSN Beata Gudowska (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku syndyka masy upadłości działającego na rzecz C. spółki z o.
o. z siedzibą w W. w upadłości
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
z udziałem zainteresowanego K.C., P.S.
o podstawę wymiaru składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 listopada 2017 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 9 marca 2017 r., sygn. akt III AUa (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 9 marca 2017 r. Sąd Apelacyjny w (...), Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił - jako niedopuszczalną ze względu na zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia - skargę kasacyjną C., spółki z o.o. w W. (uprzednio C., obecnie w upadłości) od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 23 czerwca 2016 r., oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 10 listopada 2016 r., którym oddalono jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w W. w przedmiocie zmiany wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne pracowników K.C. i P.S..

Spółka, nie kwestionując tego, że odnośnie do każdego z ubezpieczonych wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 10.000 zł, w zażaleniu zarzuciła niewłaściwe zastosowanie art. 398² § 1 zdanie drugie w związku z art. 398⁶ § 2 k.p.c., podnosząc, iż w rzeczywistości przedmiotem postępowania było objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego. Twierdziła, że ustalenie wysokości składek na ubezpieczenia było jedynie konsekwencją rozstrzygnięcia rzeczywistej istoty sporu, który nie dotyczył wysokości składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne, lecz ustalenia stosunku ubezpieczenia społecznego w odniesieniu do części przychodów zainteresowanych określanych jako napiwki, a jego rozstrzygnięcie wymagało interpretacji przepisów ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 361 ze zm.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sprawa, w której wniesiono skargę kasacyjną, została wszczęta odwołaniem od decyzji wydanych na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 4 pkt 9, art. 17 ust. 1 i 2, art. 18 ust. 1, art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 963 ze zm.) oraz art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1793), ustalających wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne, w którym płatnik tę wysokość zakwestionował.

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza przedmiot decyzji organu rentowego, od której wniesiono odwołanie (por. art. 477¹⁰ § 2 i art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1999 r., II UZ 52/99, OSNAPiUS 2000 nr 15, poz. 601), a przeniesienie sprawy na drogę sądową przez odwołanie się od decyzji organu rentowego ogranicza się do okoliczności uwzględnionych w decyzji, między stronami spornych (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 1999 r., II UKN 622/99, OSNAPiUS 2000 nr 15, poz. 591 i z dnia 9 września 2010 r., II UK

84/10, niepubl.).

W rozpoznawanej sprawie Sądy nie rozstrzygały o obowiązku objęcia zainteresowanych ubezpieczeniem społecznym, lecz jedynie o powinności zapłaty składek na ubezpieczenie społeczne we wskazanej wysokości. Nie było sporu, którego przedmiot skarżący określił jako „ustalenie stosunku ubezpieczenia społecznego w odniesieniu do części przychodów zainteresowanych”. Stosunek ubezpieczenia społecznego nie jest kategoryzowany ze względu na poszczególne rodzaje przychodów osiąganych przez jego podmioty; powstaje i trwa tylko ze względu na rodzaj działalności będącej źródłem tych przychodów. Zainteresowani zatem, uprzednio objęci obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, podlegali mu z tytułu umowy o pracę w C., co nie było w sprawie sporne. W ramach tego stosunku prawnego płatnika obciążał obowiązek składkowy, którego rozmiar Zakład Ubezpieczeń Społecznych określił na podstawie § 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1949).

Przedmiot zaskarżonych decyzji kwalifikuje niniejszą sprawę jako sprawę o prawa majątkowe, niebędącą sprawą o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, w której skarga kasacyjna - stosownie do art. 398² § 1 k.p.c. - jest dopuszczalna tylko wtedy, gdy wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2004 r., I UZ 35/04, OSNP 2005 nr 7, poz. 101, z dnia 9 października 2002 r., II UZ 94/02, OSNP 2004 nr 6, poz. 107, z dnia 13 czerwca 2013 r., I UZ 12/13, niepubl. i z dnia 21 marca 2017 r., II UZ 90/16, niepubl.).

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy oddalił zażalenie (art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).